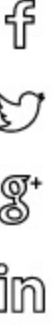

“BEN BİR YAPIT FİKRİYLE İLGİLENİYORUM, YAPITIN KENDİSİYLE DEĞİL”

İzleyiciyi hayal ile gerçeklik arasında bir yerlerde, bilinçdışı ile bilinç arasında bir duyumsal deneyime çağıran Deniz Gül'ün üçüncü kişisel sergisi “Loyelow” 21 Eylül'de açıldı.

PAYLAŞ

Sanatçı ile serginin gerçekleştiği The Pill'de konuştuk.

Serginin hazırlık süreci nasıl ilerledi? İlk halkası 2011'de başlayan bir seri söz konusu.

Evet, 2011'de “5 Kişilik Bufet”, 2013'te Galeri Mana'da “B.I.M.A.B.K.R” sergilendi. Her sergi bittikten sonra zaten orada bir şeyler doğmuş, yeni bir şeyler başlamış oluyor ve o yaklaşık iki sene ya da üç sene gibi bir aralıktaki kendi kendine olgunlaşmaya, pişmeye başlıyor. Genelde imgesel olarak aklımda bazı şeylerin çağrışımıyla birlikte oluyor. Daha sonra ufak notlar alıyorum. İki sene boyunca sürekli evriliyor, hepsi bir araya geliyor. Serginin 2016 yılında bu mekânda olacağına karar verdikten sonra, Ocak ve Mayıs ayları arasında kitabı yazdım, Haziran-Eylül arasında da parçaların üretimini gerçekleştirmeye başladım. Aşağı yukarı zaten parçaların zihinsel olarak tamamlanması bu senenin ortalarında olmuş oldu. Üretimi daha sonra üç ay gibi bir zamanda yaptım.

Parçaların fiziksel olarak tamamlanmaları nasıl oldu? Bu kadar objenin bir araya getirilmesi kolay olmasa gerek...

Evet, çok zor oldu. Özellikle üretim ve yerleştirme başlı başına detayları olan, hem mekânla, hem kendi içinde hem de nesnelerin birlikte düşünülmesini gerektiren değişkenleri içinde barındırıyor. Son anda hepsi bir araya gelene kadar gerçekten oldu mu olmadı mı göremiyorsun. O yüzden, özellikle benim için çok sancılı oluyor. Ama sonra bir şekilde hepsi bir araya geliyor ve konuşmaya başlıyorlar.

Sergiyle aynı adı taşıyan bir romanın var. Kitap ile sergi arasında nasıl bir bağ oluştu?

Ben yazarak düşünen bir insanım, eskiz gibi düşünelim bunu. Çok uzun zamandır pratiğim bu şekilde ilerledi ve gelişti. Bir yapıt fikriyle ilgileniyorum, yapıtın kendisiyle değil. Nasıl oluştuğuyla ve nasıl parçalandığıyla ve nasıl kendini yok ettiğiyle veya nasıl yaşattığıyla ilgileniyorum. Bu sergide gördüğümüz parçaların hepsi aslında “unique”, kendi başlarına varlar ve yan yana geldiklerinde birbirleriyle konuşuyorlar. Aynı şekilde kitap da böyle, kendi başına bir şey ama belki bununla bir araya geldiğinde başka anlam katmanları oluşturuyor. Her zaman aralarında organik bir bağ var ama birebir anlatı şeklinde, uyarlama şeklinde değil ya da bir *Masumiyet Müzesi* değil.

İlk kez video kullanıyorsun. Bundan biraz bahseder misin?

Video-film, o da bahsettiğim gibi başka bir mecra. Aslında benim çok uzun zamandır yoğunlaştığım alan/nesne ve yerleştirme. Yazı başka bir mecra ama orayla da çok halleşiyorum. Film de aslında bir sürü şeyi, müziğinden tutun mekânsal dinamiğine, anlatıya ya da soyutlamaya, bir sürü olanağı içinde barındırıyor. Bahsettiğim yapıt fikrini oluşturan başka bir ayak. Çok uzun zamandır bir şeyler aklımda dönüyordu. Biraz da şöyle; son beş yıldır yaptığım sergilerde aslında hep böyle tiplerden, arketiplerden, karakterlerden, kişilerden söz açıyorum ama hiçbir zaman bunların yüzünü görmüyorum. Yani bir figür olarak yoklar, daha çok nesnelere, izleklerde, imgelerde yaşıyorlar ve ilk kez bir figür ve gerçekten bir yüz görmek istedim ve buna hazır olduğumu hissettim. Çünkü çok zor benim için o bireyselleşme süreci. Yani bu tiplerin, arketiplerin tipolojilerden sıyrılıp da bireyleştikleri bir yolculuk aslında son beş yıldır yapmaya çalıştığım şey. İlk kez böyle bir deneme yapmak istedim.

“Loyelow” 20 Kasım'a kadar görülebilir.

#LOYELOW

#DENİZ GÜL

#THE PILL